

аспірант кафедри господарського права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКСПОРТНО-ІМПОРТНИХ ОПЕРАЦІЙ З МЕТАЛОБРУХТОМ

Комплексно досліджено особливості господарсько-правового забезпечення здійснення зовнішньоекономічних операцій з металобрухтом. Проаналізовано основні недоліки чинного законодавства та запропоновано шляхи подолання існуючих проблем. Висновки та пропозиції основані на аналізі економіко-правових концепцій та статистичних даних.

Ключові слова: експорт та імпорт металобрухту, регулювання обігу металобрухту, операції з металобрухтом.

Комплексно исследованы особенности хозяйственно-правового обеспечения осуществления внешнеэкономических операций с металлоломом. Проведен анализ действующего законодательства в этой сфере, выявлены основные недостатки с последующим предложением путей преодоления существующих проблем. Выводы и предложения основываются на анализе экономико-правовых концепций и статистических данных.

Ключевые слова: экспорт и импорт металлолома, регулирование оборота металлолома, операции с металлоломом.

Specific features of economic legal ground work for foreign economic transactions with scrap-metal have been considered in the article. Legislation in force in this sphere has been analyzed. It is main defects and prospective improvements have been studied. Conclusions and proposals have been based on economic and legal concept analysis and statistical data.

Key words: export and import of scrap-metal, scrap-metal regulations, transactions with the scrap-metal.

Постановка проблеми. Як відомо, проведення зовнішньоекономічних операцій є одним із дієвих засобів досягнення позитивних результатів у господарській діяльності. У зв'язку з обраним курсом розвитку ринкової економіки та необхідністю впровадження нових технологій у металургійному виробництві, роль металобрухту в функціонуванні металургійних комбінатів України з кожним днем зростає. Проте, як свідчить практика, сфера здійснення експортних та імпортних операцій з металобрухтом потребує перегляду та реформування державної політики та господарсько-правового забезпечення досліджуваного сектора правовідносин, оскільки сучасне державне регулювання досліджуваних відносин викликає безліч негативних економічних наслідків, зокрема дефіциту

металобрухту на внутрішньому ринку, збільшення інтенсивності імпорту його замінників, а також виступає детермінантом формування проблем ціноутворення і конкуренції на регіональних ринках.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Комплексного дослідження питань, пов'язаних зі здійсненням експортно-імпортних операцій з металобрухтом, використовуючи досягнення науки господарського права та економічної теорії, не проводилося. Проте розгляду загальних питань цієї проблематики присвятили праці такі науковці, як В. Юсупова, Н. Коровайченко, Г. Семенов, М. Татар, К. Денисов та інші.

Формулювання цілей. Метою статті є дослідження генезису та ретроспективи становлення України як масштабного

експортера на світовому ринку металобрухту. Також предметом дослідження є виявлення недоліків господарсько-правового забезпечення з наступним пропонуванням способів усунення негативних явищ у розглядуваному секторі зовнішньоекономічної діяльності українських суб'єктів господарювання.

Виклад основного матеріалу. Україна належить до великих світових виробників і експортерів чорного металу. Основою національного сектора чорної металургії є 14 металургійних підприємств. Переважний тип підприємств – великі комбінати і заводи, які мають повний цикл металургійного виробництва. Виробничий потенціал сектора чорної металургії і пов'язаних із ним галузей гірничо-металургійного комплексу значно перевищує внутрішні потреби країни. Наявність надмірного потенціалу і глибока економічна криза, яка охопила країну після розпаду СРСР, сприяли концентрації основної уваги українських виробників на експортній діяльності.

Темпи росту споживання металобрухту у світовому секторі чорної металургії випереджають темпи зростання виробництва сталі. Це пов'язано зі структурними змінами в сталеплавильному виробництві – розширенням застосування технології виплавки електросталі.

Найвищий рівень витрат металобрухту в розрахунку на одну тонну сталі склався в країнах Європейського Союзу і Північної Америки. Це пов'язано із широким розвитком використання вказаних технологій.

В Україні, як і в Росії, цей показник поступається показникам розвинених країн. Проте витрати металобрухту в розрахунку на одну тонну сталі в цих двох країнах залишаються досить високими. За експертними оцінками, показник країн колишнього СРСР становить від світового рівня 88 %, від рівня Європейського Союзу – 78,3 %, Північної Америки – 73,9 %. Нижчий рівень споживання металобрухту в чорній мета-

лургії Росії й України пов'язаний, в першу чергу, із меншими обсягами виплавки електросталі. В той же час збереження в Росії й Україні масштабного мартенівського виробництва призводить до підвищених витрат металобрухту в розрахунку на одну тонну виплавленої сталі в порівнянні з більш поширеним у світі киснево-конверторним способом. При мартенівському способі виплавки сталі витрати металобрухту зростають у 1,7–1,9 рази. Виробництво сталі мартенівським способом у великих обсягах підтримується в Україні за рахунок підвищеного споживання металобрухту, що дозволяє здешевити виробництво і забезпечити якість на рівні зі сталлю, виплавленою киснево-конверторним способом. У зв'язку з цим для українського сектора чорної металургії, незважаючи на невисокий рівень виробництва електросталі, металобрухт відіграє роль стратегічної сировини [1, с. 6, 30–31].

Таким чином, актуальність та важливість розроблення ефективного господарсько-правового забезпечення здійснення операцій з металобрухтом підкреслюється стратегічно важливим значенням цієї сировини не лише у перспективі впровадження нових технологій виплавки електросталі, але і на теперішній момент – при виробництві сталі переважно доменним способом.

Цілком зрозуміло, що невизначений курс зовнішньоекономічної політики держави, зокрема в названій сфері, прямо відбивається на функціонуванні внутрішнього ринку металобрухту та діяльності металургійних комбінатів, що призводить до негативних економічних наслідків.

У 1993 р. в Україні була знята заборона на вивіз металобрухту, яка діяла ще в рамках СРСР. Повну заборону замінила система регулювання експортних операцій: була встановлена квота на вивіз у розмірі 250 тис. т, введена реєстрація всіх експортних контрактів у Міністерстві зовнішніх економічних зв'язків, а з 1994 р. почали застосовуватися інди-

кативні ціни, орієнтовані на рівень європейських цін.

Експортна активність компаній зі збору вторинних металів прийшла в суперечність з інтересами розвитку національного сектора чорної металургії. По-перше, металургійні підприємства при нестачі металобрухту змушені були поширити використання чавуну. Це суттєво позначилося на їхньому прибутку, оскільки порівняно з металобрухтом використання чавуну помітно збільшувало витрати на виробництво сталі. По-друге, металобрухт почав лімітувати обсяги виробництва якісної мартенівської сталі, що поставило під загрозу експортну діяльність безпосередньо самих металургійних підприємств [1, с. 31–32].

Однією з перших державне регулювання експорту металобрухту ввела Україна, коли відчула негативні наслідки від розширення експортної діяльності компаній зі збору вторинного металу. Під впливом металургійного лобі вже в 1999 р. Верховною Радою України був ухвалений Закон «Про металобрухт» [4], який поклав початок відновленню регулювання вивозу металобрухту. Законом були введені жорсткі кваліфікаційні вимоги до компаній зі збору вторинного металу і ліцензування експортної діяльності. Кабінет Міністрів України наділявся правом не тільки встановлювати у разі потреби квоти і вивізні мито, але і накладати пряму заборону на експорт металобрухту.

Введення кваліфікаційних вимог до компаній зі збору вторинних металів і ліцензування експортної діяльності дещо знизило обсяги вивозу металобрухту з країни, проте це не вирішило проблем національного сектора чорної металургії. Компанії зі збору вторинного металу продовжували знижувати постачання металобрухту українським виробникам.

Під черговим тиском металургійного лобі в листопаді 2002 р. Законом України «Про вивізні (експортне) мито на відходи та брухт чорних металів» із 1 січня 2003 р. [5] було встановлено мито на ви-

віз металобрухту в розмірі 30 EUR за 1 тону. Мито не поширювалося на країни, з якими Україна мала відповідні взаємні міжнародні зобов'язання. Введення Україною обмежувального мита на вивіз металобрухту було кваліфіковано ЄС і СОТ як порушення принципу вільної торгівлі. Цей акт України значно погіршив імідж країни, яка претендує на статус ринкової. Поряд із політичними Україна зазнала і певних економічних втрат, які стали прямим наслідком відмови уряду задовольнити вимогу ЄС про скасування вивізного мита.

На жаль, приклади аналогічної політики в інших країнах і тимчасовий позитивний ефект для сектора чорної металургії від використання експортних обмежень був сприйнятий окремими групами представників української влади і суб'єктів господарювання як підтвердження правильності курсу на розширення державного регулювання. Але подібна економічна політика несе в собі ризики посилення адміністративних методів регулювання ринку.

Посилення заборонно-дозвільної системи в сфері експорту металобрухту опосередковано спровокувало розширення тіньових методів ведення господарської діяльності. Українські компанії зі збору вторинних металів знайшли способи уникнути мита на вивіз металобрухту. З цією метою вони почали використовувати безмитні канали тих країн, які мають договори з Україною про вільну торгівлю. У 2003 р. при зменшенні в цілому експорту металобрухту порівняно з 2002 р. у 2,1 рази, вивіз металобрухту у Молдову збільшився з 295,95 до 556,77 тис. т, або в 1,9 рази. З'явилися нові напрямки експорту: Грузія (6,46 тис. т) і Македонія (61,32 тис. т).

Український і міжнародний досвід свідчить, що тарифне обмеження експорту повинно застосовуватися тільки як екстремий короткочасний захід. У довгостроковому плані воно призводить до серйозних негативних наслідків, пов'язаних із хибним вибором стратегії

розвитку економічних секторів, які потрапляють під жорстку систему державного регулювання. Для України немає альтернативи приведенню національної системи регулювання і підтримки сектора чорної металургії до вимог і стандартів СОТ і ЄС. При реалізації своєї інтеграційної стратегії Україна буде змушена реформувати систему обмеження експорту металобрухту [1, с. 38–41].

Проаналізувавши ретроспективу становлення України як масштабного експортера металобрухту на зовнішній ринок, розглянемо актуальне правове поле, яким врегульовуються господарсько-правові відносини експорту та імпорту металобрухту.

На сьогоднішній день регулювання експорту металобрухту характеризується надмірним масивом нормативно-правових актів, це: Закон України «Про металобрухт» від 05.05.1999 № 619-XIV; Закон України «Про вивіз (експортне) мито на відходи та брухт чорних металів» від 24.10.2002 № 216-IV; Закон України «Про ставки вивізного (експортного) мита на брухт легованих чорних металів, брухт кольорових металів та напівфабрикати з їх використанням» від 13.12.2006 № 441-V; Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання здійснення експортних операцій з металобрухтом» від 03.05.2012 № 388; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліків відходів та брухту чорних і кольорових металів, операції з постачання яких, зокрема операції з імпорту, тимчасово, до 1 січня 2014 року, звільняються від обкладення податком на додану вартість» від 12.01.2011 № 15; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку здійснення екологічного контролю експортних партій брухту чорних і кольорових металів» від 02.07.1998 № 999; Наказ Міністерства промислової політики України «Про затвердження Порядку погодження зовнішньоекономічних контрактів (договорів) на здійснення експортних операцій з металобрухтом» від 29.03.2002

№ 144; Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку реєстрації зовнішньоекономічних контрактів (договорів) на здійснення експортних операцій з металобрухтом» від 15.02.2002 № 155; Наказ Міністерства промислової політики України та Державної митної служби України «Про оформлення операцій з експорту металобрухту та напівфабрикатів з нього» від 03.10.2008 № 626/1091; Постанова Кабінету Міністрів України «Про порядок розрахунку вартості експортованих брухту легованих чорних металів, брухту кольорових металів» від 28.05.2008 № 500; Наказ Міністерства економіки України «Про порядок реєстрації (обліку) зовнішньоекономічних контрактів (договорів) на здійснення експортних операцій з металобрухтом» від 15.12.2005 № 505; Постанова Кабінету Міністрів України «Про тимчасове обмеження вивезення брухту та відходів чорних і кольорових металів, які використовуються в операціях з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах» від 10.07.1998 № 1049.

Отже, сукупність нормативно-правових актів, що регулюють експортно-імпортні відносини по обороту металобрухту в Україні характеризується несистемністю і нагромадженістю нормативного матеріалу, що зумовлює виникнення колізій у законодавстві та породжує непорозуміння в учасників господарських правовідносин. Це є вагомим недоліком регуляторної політики, що потребує адекватного втручання держави.

Відтак, пропонується об'єднати перелічені нормативно-правові акти в процесі систематизаційних законодавчих робіт. На нашу думку, доцільним було б включити розділ під назвою «Експорт та імпорт металобрухту» до Закону України «Про металобрухт». Це дозволило б систематизувати законодавство в названій сфері з метою удосконалення господарсько-правового забезпечення відносин, пов'язаних зі здійсненням операцій з металобрухтом.

Розглянувши сукупність нормативно-правових актів, регламентуючих експортні відносини України, можна зробити висновок, що основним засобом сучасного адміністративного регулювання здійснення експорту металобрухту є встановлення державного мита. Воно різниться в залежності від виду експортованого брухту від 10 до 30 євро за тону.

Але встановлення державного мита не зупиняє монополістів ринку експортувати величезні об'єми металобрухту, коли в той час вітчизняні металургійні комбінати страждають від дефіциту металобрухту та змушені імпортувати аналоги сировини. Таким чином, вважаємо, що встановлення державного мита не обмежує експорт металобрухту належним чином і не приводить до повного забезпечення металобрухтом металургійні комбінати та інші металоспоживаючі підприємства.

Внаслідок нинішньої політики та спрямованості контролюючих внутрішній ринок монополістів виключно на швидке отримання прибутку Україна зіштовхнулася з проблемою необхідності імпорту сировини у металургійне виробництво, незважаючи на наявність власних ресурсів, які навіть перевищують його попит на внутрішньому ринку.

У ретроспективі останніх років Україна стабільно імпортує сировину у вигляді металобрухту або його замінників.

Відчутний дефіцит металобрухту на внутрішньому ринку України зумовив необхідність імпорту його аналогів (замінників), зокрема, продуктів прямого відновлення заліза (DRI). За 2012 р. українськими підприємствами було імпортовано приблизно 259 тис. т.

Імпорт вказаного продукту зумовлений постійним існуванням дефіциту, що призводить до необхідності пошуку альтернативних джерел покриття недопоставок брухту. В дійсний момент єдиним поставником (DRI) в Україну є Лебединський ГЗК Російської Федерації. Також українські підприємства імпортують металобрухт із Казахстану [2, с. 42].

Відтак, усвідомивши низьку економічну ефективність чинних адміністративних методів регулювання експорту, виникає питання про необхідність застосування інших засобів впливу. Існуюче господарсько-правове забезпечення експортно-імпортних операцій суперечить положенням ст. 8 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність», відповідно до якої державне регулювання зовнішньоекономічної діяльності має забезпечувати захист економічних інтересів України та законних інтересів суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, заохочення конкуренції та ліквідацію монополізму в сфері зовнішньоекономічної діяльності [3]. На нашу думку, необхідно скасувати державне мито на експорт металобрухту з одночасним пропорційним підвищенням його на імпорт різних видів сировини для металоспоживаючих підприємств.

З першого погляду цей підхід вважається нераціональним, оскільки значна частина доходів не надходитиме у Державний бюджет України, а власники металобрухту будуть орієнтуватися виключно на зовнішній ринок з причини пропонованих за кордоном високих цін. Але одночасно рекомендується здійснити встановлення квот на експорт, в залежності від рівня забезпеченості вітчизняних виробників металобрухтом.

Тобто експорт буде можливим лише у випадку повного забезпечення українських підприємств металобрухтом та при утворенні його надлишкових об'ємів. Таким чином, частина металобрухту, на яку відсутній попит всередині країни, буде експортуватися за кордон без стягнення державного мита.

На нашу думку, впровадження такого типу регулювання викликатиме позитивний ефект, адже брухтозаготівники намагатимуться максимально закуповувати металобрухт, щоб у випадку утворення надлишків експортувати його за високими цінами.

У той же час, негативним фактором у цьому випадку може бути значне скорочення очікуваних валютних надхо-

джень у бюджет України. Однак це не є помилкою у проведенні економічної політики, оскільки скасування державного мита можна розглядати як інвестиційний захід щодо розвитку металургійного комплексу.

Ці заходи є запорукою успіху в довгостроковому періоді розвитку, оскільки при виведенні з кризи металургійного комплексу та економіки взагалі надходження до Державного бюджету будуть очевидні, оскільки разом із зростанням прибутків у суб'єктів господарювання зростатимуть і надходження до Бюджету в інших формах (податок на прибуток та інші).

Отже, проаналізувавши наслідки реалізації сучасної економічної політики в цій сфері, можна стверджувати, що вона потребує суттєвої корекції.

Дослідження теоретичних і практичних аспектів функціонування внутрішнього та зовнішнього ринку металобрухту свідчать, що вони тісно взаємопов'язані та є залежними один від одного.

Таким чином, постає питання, як узгодити функціонування внутрішнього та зовнішнього ринку, щоб одночасно врахувати інтереси всіх учасників цих господарсько-правових відносин?

Відтак, перед державою стоять такі завдання у налагодженні системи здійснення операцій з металобрухтом:

- захист інтересів національних суб'єктів господарювання при здійсненні зовнішньоекономічних операцій з металобрухтом. Маються на увазі не виключно безпосередні учасники експортно-імпорتنних операцій, а й господарюючі суб'єкти, на яких можуть відбиватися наслідки проведення вказаної діяльності (дефіцит сировини, цінова криза та ін.);

- стабільне забезпечення високих цін на металобрухт в залежності від світового рівня, що стимулюватиме його стрімкий оборот;

- повне задоволення попиту вітчизняних суб'єктів господарювання, що використовують у своєму виробництві металобрухт;

- впровадження заходів по запобіганню імпорту металобрухту та його замінників;

- забезпечення ефективного експорту надлишкового металобрухту.

Регулювання господарських відносин з обороту металобрухту має вади не тільки господарсько-правового забезпечення, але й самої системи органів державної влади. Операції з металобрухтом є досить вузькою сферою з-поміж інших елементів гірничо-металургійного комплексу України. Але не дивлячись на її обмеженість, важливість цього елемента не викликає жодних сумнівів.

На наш погляд, державний вплив на сферу обігу металобрухту хаотично розподілений серед різного рівня органів влади. Насамперед, це Міністерство промислової політики України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Міністерство закордонних справ України. Також спостерігається тенденція концентрації повноважень щодо досліджуваного сектора економіки серед різних департаментів та відділів окремих міністерств. Наприклад, при Міністерстві економічного розвитку і торгівлі існує Департамент промислової політики, в який входить Відділ розвитку гірничо-металургійного комплексу та хімічної промисловості. Окремими центрами є Секретаріат Президента України та Рада національної безпеки і оборони України. Далі – комітети та фракції Верховної Ради. І найвпливовіший рівень – металургійні холдинги, що зловживають монопольним положенням на регіональних ринках, а також різного роду неформальні угруповання представників бізнесу та державної влади.

Такому державному регулюванню характерні незлагодженість та безсистемність впливу на об'єкт. Таким чином, вважаємо за доцільне провести реформування системи державних органів в частині регулювання, нагляду та контролю обороту металобрухту. Метою є формування спеціального департаменту, який би займався виключно регулюванням процесів обігу металобрухту.

Основними завданнями проведення реформ системи органів державної влади розглядуваного сектора є:

- формування спеціалізованого департаменту з обороту металобрухту в межах Міністерства промислової політики України з відповідними відділами (відділ ліцензування операцій з металобрухтом, відділ аналітики внутрішнього ринку, відділ регулювання зовнішньоекономічних операцій, відділ міжгалузевої співпраці) з логічним розподілом повноважень;

- концентрація засобів впливу на оборот металобрухту виключно в рамках департаменту;

- одночасна ліквідація зайвих департаментів та відділів серед міністерств України та передача фрагментарних важелів впливу на сектор обороту металобрухту до спеціалізованого департаменту;

- залучення до штату компетентних фахівців зі сфер, пов'язаних із функціонуванням процесу обороту металобрухту (аналітики, економісти, маркетологи, юристи, фахівці гірничо-металургійного комплексу, представники впливових металургійних підприємств України) для формування та реалізації економіко-промислової політики з урахуванням стану суміжних галузей промисловості та світових тенденцій ринку металобрухту.

Головною функцією запропонованого департаменту є регулювання обігу металобрухту на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Пропонований для створення спеціальний відділ з обігу металобрухту виконував би такі функції:

- аналіз внутрішнього ринку, тобто підрахунки приблизного об'єму металобрухту, який заготовлений за певний проміжок часу;

- за участю представників великих підприємств, у виробництві яких використовується металобрухт, визначати обсяг попиту на сировину всередині країни;

- визначати обсяг надлишкового утворення металобрухту після повного забезпечення внутрішніх потреб;

- на підставі даних обліку та статистики надавати квоти для експорту металобрухту, пропорційно до кількості бажаних суб'єктів господарювання здійснювати експортні операції;

- у відповідності до кількості звернень вітчизняних підприємств розподіляти металобрухт по схемі «попит – пропозиція». У випадку накопичення надлишкового металобрухту і повного забезпечення вітчизняних підприємств, надавати квоти на експорт.

Насамперед, слід реформувати державне регулювання сфери, а вслід за цим створювати регуляторну політику. Як показує світовий досвід, регулювання експорту виключно адміністративними методами не приводить до позитивного результату. Налагодивши системне регулювання та контроль з боку органів державної влади, можна досягти високої ефективності від функціонування металургійного комплексу.

Основний акцент слід зробити на адміністративному регулюванні монопольних утворень на ринку металобрухту і металургії в цілому, оскільки на сьогоднішній день вони перейняли на себе виконання важливих функцій, які повинні бути прерогативою держави. Мова йде не про повне їх обмеження або ліквідацію, а лише про розумний контроль над їх господарською діяльністю, оскільки вони стали важливими суб'єктами господарських відносин, налагодивши стабільну логістику експорту металобрухту. Але все ж таки, як вважається, контроль над сировинним забезпеченням власної промисловості та регулювання експорту повинно бути під повним державним контролем.

Висновки. Таким чином, проаналізувавши ретроспективу становлення зовнішньоекономічної політики у сфері обороту металобрухту та дослідивши її сучасний стан, можна цілком впевнено стверджувати про її недосконалість та неефективність господарсько-правового забезпечення.

Зовнішньоекономічна політика разом із промисловою, з часів успадкування Україною значного ресурсного потенціалу, носила несистемний та короткостроковий характер. Метою регулювання було не виведення галузі з кризи та одночасне впровадження нових технологій, а швидке і максимальне отримання прибутку, не дивлячись на тенденції погіршення становища в економіці України.

Таким чином, проведення систематизаційних законодавчих робіт у сфері господарсько-правового забезпечення здійснення операцій з металобрухтом і створення спеціалізованого департаменту при Міністерстві промислової політики з питань обороту металобрухту повинно забезпечити підняття ефективності використання та експорту цієї стратегічно важливої сировини в Україні.

Література

1. Розвиток сектора чорної металургії в Україні / в надзаг.: Світовий банк. – К. : Міленіум, 2004. – 110 с.
2. Рынок лома черных металлов в мире и Украине: современные тенденции и прогноз на 2013 год [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.delphicasteel.com/cgi-bin/wg.cgi/page?id=699&lg=ru>.
3. Про зовнішньоекономічну діяльність [Електронний ресурс] : Закон України від 16.04.1991 №959-ХІІ. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/959-12>.
4. Про металобрухт [Електронний ресурс] : Закон України від 05.05.1999 №619-ХІV. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D1%80%D1%83%D1%85%D1%82>.
5. Про вивізне (експортне) мито на відходи та брухт чорних металів [Електронний ресурс] : Закон України від 24.10.2002 №216-ІV. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/216-15>.